

[Pürschel.]

ærede Minister, at netop den Maade, hvorpaa det er praktiseret i Finland, danner Baggrunden for, hvad jeg har sagt, nemlig at naar man forsøger at føre det ud i Praxis, vil det vise sig at miste meget af den teoretiske Værdi, det har, idet man dør i stort Omfang er kommet ind paa netop at have en vis Dagsbod for visse Klasser, og dermed falder hele Værdien af Systemet. Naar den højtærede Minister sagde, at en Dags Fængsel er det samme for en fattig som for en rig, er dette efter min Mening sagt alt for absolut. Hvis man tager de korte Fængselsstraffe, er jeg tilbøjelig til at tro, at de rammer haardere paa Arbejderen end paa Grosserereren, for at tage et Tilfælde, fordi Arbejderen selv ved en kort Fængselsstraf vil risikere at blive revet ud af sit muligvis faste Arbejde og have vanskeligt ved at komme ind i det igen. Hvis man paa den anden Side tager en Fængselsstraf paa 3 Maanedre, vil denne for Arbejderen føre til, at hans Familie maa leve paa Hjælpekassen, men det kan for den Mand, der er Leder af en Virksomhed, som forudsætter hans daglige Disponeren, være fuldkommen økonomisk ruinerende at blive lukket inde i 90 Dage. Derfor er det ikke rigtigt at sige, at Fængselsstraffen virker ens paa denne Maade, heller ikke økonomisk er det rigtigt at sige, at man kan naa den fulde Retfærdighed. Hvis man tager en Arbejder, der har 300 Arbejdsdage à 10 Kr., 3 000 Kr.; og han faar 90 Dagsbøder, er det 900 Kr., han kommer ned paa 2 100 Kr., det vil sige, hans Mulighed for at ernære Familien er omtrent ødelagt. Hvis man derimod tager en meget velhavende Mand, der har en Indtægt af 300 000 Kr., og man saa tager 90 000 Kr. fra ham, ja, saa lever han jo stolt og flot endda. Det er altsaa et ideelt Maal, man sætter sig, som ikke er muligt at naa i Praxis.

Med Hensyn til Dødsstraffen skal jeg ikke opholde mig ved, hvad der er det ærede Medlem Hr. Elmquists Opgave, og jeg skal ikke forsøge paa at dreje paa hans Udtalelser, saaledes som han med Flid skruede og drejede paa de Udtalelser, jeg har fremsat, og derved efterhaanden naaede at faa dem drejet til, at vi i Virkeligheden var enige. Jeg skal holde mig til, hvad det ærede Medlem selv har sagt, det staar Sp. 3833, hvor det ærede Medlem efter at have resumeret, hvad han tidligere har sagt, begynder sin nye Sætning saaledes:

„Nej, Afgørelsen af Spørgsmaalet om Dødsstraffens Bevarelse eller Afskaffelse

kan ikke træffes ud fra Erfaringer hentede fra det ene eller det andet Land.“ Det er det, som jeg sagde, det er en Indrømmelse af, at man ikke fra Tallene kunde hente nogen Indvending, det maa jeg have Lov til at sige, thi det er et loyalt Citat af, hvad det ærede Medlem selv har sagt.

Med Hensyn til Dødsstraffen i øvrigt skal jeg gerne tjene det ærede Medlem med endnu at gøre nogle Bemærkninger derom, og jeg skal da sige, at det er en Kendsgerning, at den Ordning, vi har nu, har ikke formaaet at afskrække fra at begaa de virkelige rædselsfulde Forbrydelser, vi har haft i de sidste Aar, og det er en Kendsgerning, at man i nyere dansk Kriminalhistorie har to Tilfælde, hvor det er oplyst, at den, der har begaaet Drabshandlingen, forud har søgt Underretning om, hvad Resultatet vilde blive.

Det ene Tilfælde er det, som allerede er berørt, Jens Nielsen i Horsens Tugthus, som forsøgte at slaa ihjel, fordi han ønskede at miste Livet. I dette Tilfælde medvirkede Dødsstraffen altsaa til at fremkalde tre Mordforsøg, som man ellers vilde have undgaaet. Det andet Tilfælde er den Mand, der begik Drabet paa Vinhandler Davidsen, en Tysker, der i Forvejen forespurgte, om man eksekverede Dødsstraf her i Landet, og da man svarede nej hertil, gik han hen og forøvede Handlingen. Altsaa et klart Bevis for, at den Tilstand, vi nu har, Dødsstraf paa Papiret, ikke virker afskrækkende. Det er derfor, jeg siger, at Spørgsmaalet er afgjort her i Landet.

Naar det ærede Medlem saa nævner Düsseldorf-Morderen og tænker sig, at saadanne Ting kunde finde Sted her i Landet, skal jeg dertil sige, at der er sikkert 95 pCt. Mulighed for, at naar man finder denne Morder, vil det vise sig at være en sindssyg — og sindssyge vil man jo ikke henrette. De mest gruopvækkende Forbrydelser begaas netop af abnorme Personer, og hele det Argument, der gaar ud paa, at det er meningsløst at holde disse Mennesker i Live og holde dem i Fængsel i lange Tider, har netop sin største Styrke med Hensyn til de Personer, som i enhver Henseende er værdiløse, fordi de er sindssyge. Men man vil jo netop ikke løse Knuden paa den Maade, at man henretter sindssyge.

Og ser man paa Erfaringerne fra andre Lande — det ærede Medlem mener jo ganske vist ikke, de har nogen Værdi, men brugte dog en Time til at udvikle det —, vil man dog vel erkende, at intet tyder paa, at de grove Forbrydelser skulde være færre i de Lande, der eksekverer Dødsstraf — der kan f. Eks.